

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Mirgadirov v. Azerbaijan și Turcia* - [62775/14](#)**

Hotărârea din 17.9.2020 [Secția a V-a]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea corespondenței

Respectarea vieții de familie

Respectarea vieții private

Lipsa unei baze legale pentru restricțiile impuse în privința dreptului unui deținut de a primi și de a se abona la reviste și ziare cu caracter socio-politic: *încălcare*

În fapt – Ca urmare a expulzării din Turcia în Azerbaijan, reclamantul a fost arestat în Azerbaijan și condamnat pentru înaltă trădare, ca urmare a comiterii unor acte de spionaj. Acesta a fost ținut în detenție pe durata procesului. Anchetatorul a decis să restricționeze drepturile reclamantului de a utiliza telefonul, de a corespunda și de a întâlni alți oameni, în afară de avocații săi, precum și de a primi și de a se abona la reviste și ziare cu caracter socio-politic. Aceste măsuri au fost impuse în mod temporar, pe durata anchetei preliminare, fără o limită temporală precisă, pe baza articolelor 17.3 și 19.8 din Legea privind garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor deținute în centrele de detenție din 22 mai 2012 („Legea din 22 mai 2012”). Reclamantul a contestat măsurile fără succes.

În drept

(a) Plângerile împotriva Azerbaijanului

Articolul 8: Măsurile imputate au constituit o ingerință în exercițiul dreptului reclamantului la respectarea vieții private și de familie și a corespondenței sale.

(i) *Restricțiile impuse în privința dreptului reclamantului de a primi și de a se abona la orice ziar sau revistă cu caracter socio-politic* – Nici articolul 17.3, nici articolul 19.8 din Legea din 22 mai 2012 nu prevedeau posibilitatea impunerii unei asemenea restricții în privința unui deținut. Mai mult, articolul 23 din Legea din 22 mai 2012, care reglementează dreptul deținutului de a primi și de a se abona la un ziar sau la o revistă, stabilea restricții doar în privința publicațiilor care propagă războiul, violența, extremismul, teroarea și actele de cruzime, sau care incită la ură sau la ostilitate rasială, etnică și socială, ori care au un conținut pornografic. Guvernul Azerbaijanului a omis, de asemenea, să facă trimitere la vreo prevedere legală care ar permite restricționarea primirii și abonării la ziare sau reviste cu caracter socio-politic. În consecință, nu a fost posibil să se stabilească faptul că ingerința în dreptul reclamantului avea o bază legală în dreptul național, în această privință.

(ii) *Restricțiile impuse în privința dreptului reclamantului de a efectua apeluri telefonice, de a corespunda și de a primi vizite* – Aceste restricții aveau o bază legală în dreptul național, iar legea în sine era clară, accesibilă și suficient de precisă. Ele echivalau cu o interdicție categorică *de facto* în privința oricărui contact al reclamantului (întâlniri, convorbiri telefonice sau corespondență) cu lumea din exterior, cu excepția contactului cu avocații săi. Totuși, nici anchetatorul, nici tribunalele naționale nu au prezentat vreo justificare pertinentă în sprijinul impunerii unor măsuri atât de aspre și generale. În particular, autoritățile naționale s-au limitat la a face trimitere la necesitatea de a proteja caracterul confidențial al anchetei și de a preveni dezvăluirea de informații despre aceasta, fără a oferi vreo explicație referitoare la oportunitatea și necesitatea măsurilor imputate în acest caz. Curtea nu a putut

discerne vreun element factual care putea justifica limitări atât de stringente în privința vizitelor din partea familiei în acest caz, de vreme ce niciunul din membrii familiei reclamantului nu a fost implicat în vreun fel în procedurile penale în discuție, și nu exista niciun indiciu aparent că ar fi fost vreun risc ca informațiile secrete să le fie transmise serviciilor de informații străine prin intermediul membrilor familiei sale. Motivele oferite de autoritățile naționale în sprijinul acestor restricții nu erau pertinente și suficiente.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Curtea a mai reținut, în unanimitate, că a existat o încălcare a articolului 5 § 1, din cauza lipsei vreunei suspiciuni rezonabile că reclamantul a comis o infracțiune și din cauza deținerii reclamantului în zilele de 19 și 20 noiembrie în absența unui ordin judecătoresc; că a existat o încălcare a articolului 5 § 4, din cauza eșecului tribunalelor naționale de a analiza argumentele reclamantului în favoarea eliberării sale, și a articolului 6 § 2, din cauza unei declarații publice din iulie 2014, care a încălcat dreptul reclamantului de a fi prezumat nevinovat până i se demonstrează vinovăția, potrivit legii; că nu a existat o încălcare a articolului 18 § 5 în coroborare cu articolul 5, pe baza faptului că probele din fața Curții nu i-au permis să constate, dincolo de orice dubiu rezonabil, că arestarea și detenția reclamantului a urmărit vreun scop ulterior.

(b) *Plângerile împotriva Turciei* – Curtea a reținut că nu era nevoie să se examineze capătul de cerere a reclamantului bazat pe articolul 5 § 4 împotriva Turciei și a declarat inadmisibile restul capetelor de cerere împotriva Turciei.

Articolul 41: 20,000 EUR în privința prejudiciului moral; capătul de cerere referitor la prejudiciul material – respins.

(Vezi și *Khoroshenko v. Rusia* [MC], [41418/04](#), 30 iunie 2015, [Nota informativă 186](#); *Moiseyev v. Rusia*, [62936/00](#), 9 octombrie 2008, [Nota informativă 112](#); și *Andrey Smirnov v. Rusia*, [43149/10](#), 13 februarie 2018)